

IZLOŽBE: Slike Antona Vrlića, u Studiju Galerije »Forum« u Zagrebu, pravo su iznenađenje zasićenom oku

Zrelo autorstvo

Slike Antona Vrlića koji je u siječnju izložio radove u Studiju Galerije »Forum« u Zagrebu određuje strukturalnost i smirena gestualnost, tvornost slike i promišljen potez. Doduše, takva tvrdnja je opće mjesto slikarstva, jedino je enformel kao pravac definitivno isključivo potez, ali ističemo je jer vrlo rijetko strukturalnost i gestualnost idu zajedno u podjednakim omjerima, pogotovu u slikara mlađe generacije kojoj pripada Vrlić (1957).

Na njegovim platnima iz 1986/87. to čak očitavamo kao podvojenost, pa Vrlićev potez nema gestualne siline, disciplinira ga odnos prema strukturi, a struktura slike opet nameće tvornost jer je prilagođena mreži od poteza. Zapravo, ta je mreža neka vrsta armature slici koja traži da se rastavi u apstrakciji i strukturalnosti, ali ovako je (slika) ustrojena »svojevrsnom metodom«. Takva rešetka, armatura, mreža od poteza je čuvarica vidljivog, a struktura slike, boja, teži rasapu vidljivog, teži neredu, imaginaciji.

Izložba Antona Vrlića je pravo iznenađenje zasićenom oku. Dođete očekujući generacijsku

Anton Vrlić: »Kuca na obali«, akvarel, 1985.

priču o zakasnelom ukrcavanju u neki trend, a naidete na zrelo autorstvo, ako se to može procijeniti tek na temelju desetak radova. Ali rezultat nije nekakav »slikarski kompromis«, već ravnoteža između nereda imaginacije i reda koji uspostavlja ruka, potez, linija.

Na izložbe se napokon ide s više ili manje molitva, baš kao što se slika. U jednoj čudnoj ne-

motivirajućoj situaciji i za kritiku i za slikarstvo, Vrlić je izašao po opsegu malom izložbom, priredivši veliko iznenađenje. Hoćemo li ovu izložbu pamtiti kao neku vrst orijentira za kraj osamdesetih ili ćemo je zaboraviti unatoč njenoj svježini i autentičnosti, zavisi samo o budućim autorovim potezima.

LJILJANA DOMIĆ